

SPIS: V gaju življenja_ Pot v Tolmin

Ko sem bila še majhna sem se vedno zelo obremenjevala s svojo prihodnostjo in se še vedno. Ko sem bila še v vrtcu v Ljubljani smo šli velikokrat na potep z vzgojitelji in ko smo šli mimo policijske postaje, sem se vedno ozirala nazaj in gledala kaj se tam dogaja. To je bila moja prva želja za moj sanjski poklic. Ta želja, da bi postala policistka, me je spremljala vse do 8. razreda. Takrat pa sem morala začeti odločat kaj bi si res iz srca želela postati.

Moj oče si je vedno želel, da bi naredila nekaj iz sebe. Želel si je, da bi naredila faks v Ljubljani na Fakulteti za Policijske Varnostne Vede, kjer bi študirala kriminalistično smer. Mati, pa si je želela, da bi postala pravnica. Njuni želji sta mi zelo pri srcu, saj tudi mene zanimajo te stvari, vendar si prisiljen delati določeno stvar. Mene pa zanima veliko smeri in področij.

Zato sem prišla do ideje, da bi postala novinarka. Ta poklic ima nekako vse kar si želim početi v svojem življenju. Rada pojem, rada potujem, rada se ukvarjam z otroki, rada delam in sprašujem stvari, ki me zanimajo.

Zato, sem se med zimskimi počitnicami, zmenila z novinarko Andrejo, ki dela na Štajerskem valu in skupaj sva se odpravile na Evropski radio 05, kjer je včasih delala. Dobila sem še več informacij in interesa za ta poklic.

Tudi Cirilov oče si je želel, da bi sin nekaj postal. Želel si je, da bi imeli v vasi popisovalca zgodbic. Ciril je to vedel in je tudi izpolnil njegovo željo. Napisal je zbirko novel, V gaju življenja in jo posvetil njemu, ki je bil pobudnik vsega tega.

Največ mojega karakterja ter samopodobe imam od očeta. Po njem sem se zgledovala do 5. razreda. Takrat sem ugotovila, da me fantje ne sprejmejo take kot sem ampak me gledajo kot punco. Nekajkrat sem celo jokala, zakaj nisem fant, zakaj nisem podobna očetu, to pa zato, ker sem veliko stvari znala, kot fantje, mogoče nekatere celo bolje. Nato sem se sprijaznila, da sem punca in, da se moram za nekatere stvari zadržati, pa čeprav jih obvladam.

Ko sem začela hoditi v 1. razred, mi je šola pomenila nekaj novega. Potem pa nekaj vsakdanjega kamor moram iti in se naučiti snov za teste in spraševanja. Sedaj se še vedno ne zavedam tako zelo, zakaj je treba hoditi v šolo ampak kot drugi pravijo: » kakor si boš postlala tako boš spala«. Tega reka, nisem nikoli gledala v prenesenem pomenu do sedaj, »kakor se bom sama učila in se trudila, tako visoko bom prilezla in imela službo ter izobrazbo«.

Cirilu pa je šola pomenila neko svobodo do znanja in da se mu bodo uresničile sanje do poklica. Bil pa je tudi ponosen na očeta, da ga je želel vpisati na nadaljnjo šolanje.

V šoli se zelo dobro znajdem. Z učitelji se dobro razumem in nimam večjih težav. Noben učitelj mi ni pretirano pri srcu, vendar je učitelj Golob največja »faca« na naši šoli. Zelo je prijazen in zna včasih tudi privzdigniti glas, vendar to ni tako pogosto, kot pri vstalih učiteljih. Tudi najboljšega predmeta nimam. Najbolj mi pomeni šport, ampak na naši šoli, fantje delajo večino stvari, punce, pa samo določene. Učitelji mislijo, da ne zmoremo vsega tega in je nekaterim puncam to všeč, meni pa ni.

Najbolj uporaben predmet, ki ga velikokrat uporabljam je angleščina. Ne znam je veliko, vendar jo znam vsaj toliko, da se lahko sporazumevam.